

Böjte Márton

Anyám

Gyászolt ő éjjel s nappal,
összekulcsolt kézzel,
alkonyatba.

Hajnalban, Bibliával
kezében, imádkozott.
Könnyeit rég elsírta
már.

Mindig a kaput nézte.
Jön e fia, lánya haza
már.

Elmúlt már sok tavasz,
nyár, ősz és tél,
és sok karácsony már.
Fejéről a fekete kendőt,
testéről a fekete ruhát
soha le nem vette már.

Néma kín ült az arcán,
nékem kellett volna
elmenni már.

Az Isten nagy terhet
tett rá.

Néha felnézett a csillagokra,
olyankor még erősebben
szorította szívéhez a
Bibliát.

Egy júniusi délután
elment az anyám.

Rám hagyta gondolatait
s a Bibliát.

Néha felnézek a csillagokra,
hátha látom, ha csak
egyszer is az anyám.

Gyóztél, fekete hintón
ül a gyász.
Azóta hordom magamban
a gyászt.

Magamon a fekete ruhát,
s kezemben a Bibliát.

Böjte Márton

Súlyos út

Apám mily komor súlyt
hordozott.
Hány furcsa szó, árva szó
futott ajkán.
Néha dalolt bornak,
asztalánál.

Merről jött ő? Keletről.
Kárpátok gerincén őse járt.
Vad szél hozta a hírt, ahol élt,
már nem Magyarország.
Tengert látni erdőbe járt,
ahol hullámoztak zöld fenyők,
árva lett ő, s megtanulta jól,
mi a balsors, szabadság,
bujdosott.

Lelke tüzét Kárpátokra
hányta,
politika tüzet zúdított szép
Erdélyországra.
Szeméből könny száguldott
Hargitára,
kezét ökölbe szorította, s
arcába vágott.

Láz üzte az éjt, rabság volt s
robot,
vad szél verte éjszaka a
dobot.

Lelkével mesze látott, látta
égni otthonát, menekülni
kellett.

Otthagytá családot, barátot,

rokonát.
Sodorta szél, úttalan utakon,
viharverte nappalokon.

Vak sötétben szabadság után
járt, utat sötétben ágyúk
világították.
Lobogva éget a világ, földön,
s
levegőbe vijjogó halál járt.

Az a kis föld darab,
ahol Székely lett rab.
Kárpátok zúditották rá éj
ködét.
Lesz e tavasz még,
Trianoni
rét.

Hány Székely halt meg
csupasz
ormokon, hány fejedelem
vágatott véres karddal,
habzó lovon.
Te csak voltál, láncot
csörgető rab.

Mennyi jaj zúdult rátok.
Milyen cudar vulkán tépte
az éjt.
Rab vagy, lesütött szemel
mész,
kóbor szél zenél,
élni is félsz.

Zúg feletted Trianoni szél.
Gyermek fényes szemmel
néz,
vért lát, idegen katonák
szuronyán vérzik egy nemzet,
Székely nemzet.

Az országút pora közel,

menjünk messze innen,
halált hoz az éjjel.
Uram küldj haldoklónak
erős szívet és nagy hitet.

Nem látja gyermek még, de
érzi, cudar dolog magyarul
beszélni.
Ha erdőt jár, ismerősek a fák,
ha ásó földet túr, kizöldell a
határ.
Mögötte habzó szájú óriás
jár.

Mekkora gyászt hordoz
lelkén,
hányszor kulcsolta imára
kezét.
Hány Székely feküdt fiatalon,
hegyek között ravatalon.

Régtől tudják az asszonyok,
hogyan jön vissza, elment
fiatalon.
Fájdalmában sír, átok száll a
Bércek fölött, mint vad
viharak.

Fiatal útja rövid volt, fiatal
volt a lány, alig csókolt ajka,
sötéten jött a gyász,
sikoltott hegy éles hangja
messze szállt.

Sötétben gyász színe lobog,
sosem várta e rettenetes
napot.
Korán hervadtak el fiatal
anyák.
Visszanéz rátok véres arcú
föld,
s gyász.

Mennyi halott jár Trianon

mezőin,
halk sóhajuk tavaszt betöltik.
Bércek közt jár háborgó lelkem,
rád bízom Székelyek istene,
vérző lelkem.

Böjte Márton

Múlt, jelen, jövő (Itt sétál a múlt)

Hogy hintázott az alkony,
járda szélén álló fán.
Tési domb felől még
fel-felbukkant egy
eltévedt napsugár.
Az alkony bíbor estébe
vált.

Hálóhelyet keresett
pár fáradt madár.
Sötétség lassan mint
fáradt sereg, elfoglalta
az eget.
Vár tornyain lobogott
fekete selyem.

Mintha holló szállt volna
vén falak fölött.
Talán Mátyást kereste,
fájdalmasan káromgott.
Minden aludni tért már,
csak én bolyongok várkert
vén fái között.

Elmélkedek múlton,
faggatom jelent.
Vén szemem sötéten át
jövő felé tekintett
mondjuk gyermekeinknek?
És miért ne mondjuk? Mennyi
kín és vér fojt itt hallgatag
köveken.

És mennyi jaj és könny
és hány kérges kéz nyúlt az
ég felé, és könyörgött.
Szegénység volt az úr
inas kéz köves, földet túrt,
ekevas szikrázva tört!
Kemény kenyeret adott,
s kemény embereket Palotai
föld!

Köves föld, szürke sziklák
hegytetőn!
Mint heves vihar, villámokkal
nagy dörrenésekkel vágatott
város fölött történelem.
Halál járt és jaj, suttogtak
az utcák.
Eldugták a házakat,
vezették, kötőféken remegő lovakat!

Gyermeksírás majd hosszú csend.
Bácska, Baja, Pécs, bombákat hányt
az ég!
Az előbb még ház volt, most
bűzös gödör!
Gödör szélén rózsabokor ég, illata
kén, bűdös, vérszagú kén!
Értitek s érzitek ti kik
maradtatok!
Békét építsetek, de hogy, mikor
imádkozni sem tudtok.
Vigyázzatok, gyűlölet jár izmusokon!
Hányszor árultak el benneteket.
Ekevasat csak ti kalapáltatok élesre.

Hányszor kívánta dörrenő fegyver
véretek!
Otthagyva anyád, feleséged, gyermekeket.
Kicsavarta sors kezükből az
amúgy sem sok kenyeret.
Álomban csendesen járom,
hallgatag hegyeket.

Békesség kell higgyétek el
emberek.
Búza nemi terem köveken.
Gondolatom messze futott,
féltem az alkonyt, az éjszakát,
hegyeket a sziklát.

Féltem a fát, hogy ringatja,
altatja ágai közt az éjszakát.
Kívánok mának s jövőnek
csendet, békét, s mindenkinek
nyugodt éjszakát.

Böjte Márton

Szeplős múzsa

Ó mikor megláttalak,
arcodról, rám mosolygott
a világ.
Ha rád gondolok, az már boldogság.

Ne szégyelld arcod szeplőit,
hisz azok csillagok.
Két szemedből rám ragyogni,
látom fénylő napot.

Ne szégyelld holdat homlokodon,
arra való, hogy éjszaka,
szerelemnek világítson.
Világítson rózsá ajkaidnak,

Mikor csókra nyílnak,
csábítanak, mézéd
csókok, szívemig zuhannak.
Éjszaka sötétjén, szerelmek szaladnak.

Ó, mikor szemedbe nézek,
aranylós szemedben eltévedek.
S lángol lelkem, s égek vágyban.
Öltözök égő szemed sugarába.

Ha te madár lennél, vágnék,
hogy csőröddel, tüzes csőröddel,
szerelemmel etessél.
Csókod virágán, örömmel eltévednék.

Ó, mily tüzes tánc tombol
szívemen.
Hangod, mosolyod égbe fölemel.
Csillagos szeplőd, csokol, s ölel.

Ha te nem lennél, árva volna
lelkem.
Szívemen madarak sem
repülnének.
Szomorú lenne életem.

Múzsám, lángoló arcod
csillagjai közt járok.
Imádlak holdas éjszakákon.
Illatos tavaszokon.

Hozzád kiáltok.
Csillagokra rakok
fehér, csodás, gyöngyvirágot.
Azért én messziről csak így,
örömmel imádlak.

Böjte Márton

Gondolatban Erdélybe járn

Már nem jutok el szép
Erdély országba.
Nem ismerhetem meg múltunk
drága kincseit.
Ha mégis utazhatnák betegségem
rabságra kényszerít.

Pedig szívesen járnék Kárpátok
hegyei közt.
Fehér hó kucsmákat, gyönyörű
székely nap füröszt.

Sétálni csendes magányban,
zöld fenyők között.

Képzeletben Só vidéken járnék,
Hargitán istenhez imádkozni!
Kolozsváron Mátyás szobra előtt,
könyörögnék igazságért!
Járnék könnyes szemmel,
bíbor fellegekben!
Tündéerkert fáit simogatnám
öreg kezeimmel.

Csoda hágókon futva járnék!
Zenélő szelekkel barátkoznék!
Csobogó patakok szomjam oltanák!
Székely éjszaka szememet altatná!
Király hágón királyokkal
vacsoráznék!
Öreg szemeimet könnyzárpor
mosná.

Ennyi volt álmom s vágyam?
Vándorolni szép Erdély országban.
Vándorok ősi dalát dúdolni.
Ősi várromhoz, forró lázas homlokom
hajtani.
Hideg kötől, lázam csillapul.
Csodaszép lenne minden gyalog út.

Böjte Márton

Végrehajtó

Elvették a házamat,
s kertemet.
Vigyorognak szekrényhátú
emberek.

Árokparton ruhám, szomorúfűz
ágán didereg.
Csörömpölve törik csésze s tányér,
törik minden, nászajándék.

Csikordul a zár a házon,
árokparton minden szétdobálva.
Kitört lábú fotelom, oldalra
dőlve jajgatott.

Csiszolt tükröm elrepedt,
pedig mennyi szépet, s jót
mutatott nekem.
Nem bírta ki e szégyent, hát
elrepedt szegényke.

Fél pár zoknim lyukas volt már,
ott sántikál a szomszéd háznál.

Esküvői cipőm pocsolyába dobva,
leszakított talppal ázott,
többet már te sem táncolsz.

Nyakkendőmet a szél amott
viszi.
Porruhájához ez illik.

Játék mackó a kupac
tetején, nem érti,
mi történt, játszana
még egy kicsit.

Szűz Mária kép a porban,
felemelt kézzel az égre
néz.
Uram, nézd, ezt tették.

Böjte Márton

Messze szaladtál

Egy szép napon, messze
szaladtál.
Túl városon, Európán,
itt hagyta szerelmet,
barátot.

Itt hagytad városod
tornyait, a vár ásító
sötét ablakait.
Vár völgy hűvös leheletét,
telet, tavaszt.
Reggel hűvös simogatását
a zsidó templom előtt.
Itt hagytad a csókokat a
várkertbe, a lányok tüzes
szemét.
Fodrász műhely illatát,
tükröt, ollót, fésűt,
lányok illatát, s hullámzó
haját.
Mire észbe kaptál, melletted
már nem kutya, hanem kenguru ugrált.
Vízparton tábla, vigyázz
krokodil!
Az ég, a csillagok, a hold, nem
olyan volt mint otthon.
Hányszor merengtél el.
Esténként nézve az eget.
De jó volna otthon lenni
veletek egy kicsit beszélgetni.
De jó volna, ha a kengurunak
szárnya volna, ha krokodil
sárkány lenne, egy pillanat
alatt hazaröpítene.
Hányszor hozott haza az álom,
a könnyes álom, amikor könny
aludt a párnádon.
Most, amikor összejöttünk öreg
diákok.
Téged várt tárt karokkal város,
templomok tornyai, a vár és az ősz hajú
öreg diákok.
Ugye nem változott semmi?
Maradtunk tüzes szemű
legények.
És hogy csókolt a Bakony, hogy
öleltek a tölgyek, simogatott
s borzolta hajad a szél?
Ez itt minden, minden a
tiéd.

Köszönöm, hogy itt voltál,
könnyes szemű kedves oskolatárs.

Ha valami baj van csak
kiálts, mi meghaljuk.

A jó Isten áldjon meg
és vigyázzon rád András.